

[Ole Bernt Henriksen]

stoffer tilsat. Jeg synes, det er lidt kedeligt at give indtryk af, at disse ting er farlige, når vi ved, at folk, der spiser dem, måske kunne blive bange ved at læse om den store ængstelse, nogle synes at være for dem.

Det andet, jeg har lyst til at sige, er – det var fru Dorte Bennedsen også inde på – at der i industrien er en tendens til, at man anvender færre farve- og aromastoffer. På et utal af områder kan man i dag få varer uden farve- og aromastoffer, og det hænger nok bl.a. sammen med, at disse farve- og aromastoffer ikke er ganske gratis. Jeg har erfaringer for, at mange prøver at finde ud af, om de ikke kan undgå dem, da de koster penge.

Det, det konservative folkeparti ønsker, er, at den udvikling, der i virkeligheden har været i gang i mange år, får lov til at fortsætte, om jeg så må sige, ved egen kraft.

Så vil jeg gerne for at undgå enhver misforståelse sige, at vi er imod forbud og imod regulering. Det er sådan, at på dette område måtte forbud og regulering blive utrolig detaljerede og få nogle konsekvenser, som jeg også ved ministeren er opmærksom på, men jeg nævner dem, fordi der har været nogle misforståelser omkring disse ting.

Det forholder sig jo sådan, at hvis vi udsteder forbud i Danmark mod en given tilsætning til en vare, kan vi risikere, at denne vare ikke kan sælges andre steder, og i mange tilfælde skal vi ligefrem have certifikater med om, at varen positivt er tilladt i Danmark. Den vej skulle vi nødig bevæge os for langt ud ad.

Der kan også være det ved det, at nogle tilsætningsfarvestoffer positivt er uden interesse fra danske forbrugersynsvinkler, fordi de pågældende varer slet ikke afsættes her i landet eller kun afsættes med Danmark som et erstatningsmarked.

Jeg vil ikke gøre reklame for bestemte ostetyper, men jeg vil nævne, at der er en ostetype, som skal tilsættes, jeg tror, det er et grønt farvestof, for at den kan være helt hvid, og jeg tror, at det grønne farvestof er et naturfarvestof. Det er ikke, fordi jeg mener, naturfarvestoffer er bedre end kemiske farvestoffer, men jeg tror oven i købet, det er et naturfarvestof, der anvendes i den pågældende ost. Hvis vi nu forbød anvendelse af dette farvestof, måtte vi altså give afkald på den eksport, og så var der fejlinvesteret i hele det produktionsanlæg, vi har. Det er nok ikke

nogen god idé. Lad os nu tage lidt roligt på det.

Jeg er meget enig med ministeren i, at det er vældig klogt at snakke både med industrien og med andre implicerede parter om det her og om, hvordan vi kan føre den udvikling, som jeg var inde på for et øjeblik siden, videre, og da må jeg sige for mit eget vedkommende, at jeg er meget glad for de varedeklarationsordninger, vi har her i Danmark. Jeg er meget glad for at se, at der er virksomheder, der virkelig gør noget ud af at forklare, hvordan de stoffer, som beskrives i varedeklarationen, virker. Den vej tror jeg er vældig god.

Nu talte vi under et tidligere punkt på dagsordenen om information, og den bedste information, man kan give, må være den, der gives på emballagerne. Her tror jeg, det er vældig rigtigt at gå lidt videre, men ad frivillighedens vej, fordi der eksperimenteres med varedeklarationsudviklingen her i Danmark. Det er vældig godt, og det tror jeg også vi kommer til at beskæftige os med i udvalget.

Jeg har et lille problem – det kan vi også tale om i udvalget – når der tales om basislevnedsmidler. Jeg har det problem, at jeg faktisk ikke ved – jeg har prøvet at finde ud af det – hvad basislevnedsmidler er for noget. Jeg mener, at hvis man er en abe, må bananer være en slags basislevnedsmiddel, men hvis man ikke er en abe, er bananer vel ikke et basislevnedsmiddel. Det afhænger vel af kostvaner og som sagt af, hvem man er, og om man har sygdomme og sådan noget. Jeg tror derfor, vi skulle prøve at få sat et lille arbejde i gang med at definere, hvad vi forstår ved basislevnedsmidler. Jeg siger det ikke for at drille, for det kunne jo ligefrem være, at vi nåede frem til en definition, som vi alle sammen kunne blive enige om.

Så siger fru Dorte Bennedsen, at frivillighed ikke duer. Det kan man jo mene, og der er noget med, at hvis man ikke tror på frivillighed som princip, er man nødt til sammenhængende, hver gang man kommer herop og drøfter næsten et hvilket som helst emne, at sige, at frivillighed duer ikke.

Men jeg må lige henlede fru Dorte Bennedsens opmærksomhed på – og jeg tror også, fru selv ved det – at der, hvad angår fjernelse af farvestoffer, faktisk er sket en hel del ad frivillighedens vej på slikområdet – for at tage det som eksempel. Jeg tror, det er